

**Εἰς τὸ Ζάπειον ἐκεῖ
Σύλλογοι Πολιτικοί.**

(Ὅρα! νύκτα ἑσπερὴν μὲ μὴ περίσσια χάρι
καὶ λαμπρὸ φεγγάρι,
καὶ μυροβόλος ἀνοιχτὴ μέσα οἱ μύσχοις γέρνει,
κί' ὁ Φασουλῆς τὸν Περικλῆ' στὸ Ζάπειο τὸν φέρνει.)

Π.—Ποῦ μ' ἔδηγγες;

Φ.—Στὸ Ζάπειο...

Π.—Τι θέλεις ἰδοῦ περά;

Φ.—Σ' ἔφερα, Περικλέτο μου, γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
μακρὰν τῆς τύφθης τῶν πολλῶν κί' οἱ θεοὶ μας νὰ ρεμβάσωμε
καὶ πληθὸς νέων ἰδεῶν ἰδοῦ νὰ κατεδάσωμε.

"Ανοιχτὴ πάλι μὰς γελᾷ,
ποῦ θέλεις νὰ γελᾷς...
ἀπὸ παντοῦ μοσχολῶξ
καὶ τῶν Ρωμῶν ἢ πλάσι.

"Ακουσε, βρε καθῶν,
πῶς κελαίει τὰ θρόνι,
ἄκου το τὸ σκασιμένο
πῶς κελαίει κρυμμένο.

"Ακουσε, Περικλέτο μου, πῶς χύν' ἡ Φιλομήλα
νέο καλῶδημα γλυκὸ
στὸν κήπο τὸν Βασιλικὸ
καί' ὅτῃς καρδίης τὰ φύλλα.

Μ' αὐτὰ τὰ λαρυγγίσματα πῶς οἱ τραβᾷ κοντὰ του...
ἄς εἶχε, Περικλέτο μου, τὰ καλῶδημά του
νὰ καλεῖσθω τῶν Ρωμῶν τὴν κλέη τὰ καινούρια
καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως τῆς γενικῆς τῆν φάριμα.

Καὶ τὰ στενά κί' οἱ δρόμοι
μοσχολοῦν ἀκόμη,
κί' ἀπὸ τὰς ὑπὸ νόμους τοῦ πνεύματος τοῦ Ζεφύρου
μὰς φέρνει μυροβλαῖς,
τὴν ὑαφρησὶν μαγεύει κί' ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου
κί' ἀνοίγει τῆς καρδίης.

Π.—Γιὰ νὰ μοῦ πῆς λοιπὸν αὐτὰ τὰ τόσον ἀηθῆ
μ' ἔφερες εἰς τὸ Ζάπειον ἐν βίᾳ καὶ σπουδῇ;
Φ.—Κύττα καὶ τὴν Ἀκρόπολι...

Π.—Θὰ φῆς καμμιά' στὴ μούρη.
Φ.—Ἐσ' εἶσαι πάντοτε περὶ καὶ ἔξωποτο γαῖδορο.
Ἐσὸ δὲν ἔμαθες ποῦ νὰ κἀνῃς ρεμβασιμὸς
εἰς ἕνα κόσμου ὀψηλόν,
ἔσὸ μόνῃα οἱ Βουλῶν
τροφῆς παροφισμῶς.

Ἐσὸ δὲν θέλεις ἀφρονῶν ν' ἀκούσης τερτίσιματα,
σ' ἀρῶσου πάντα καὶ παντοῦ γαῖδορο ὀκνησίσματα,
κί' ἐντὶ Ζάπειον προτιμᾷς, ἄνθρωπε! εἰλαίνι,
νὰ χάσις οὐκ κοπρόσυλο μέσα στὸν καινὸν.

Ἐσὸ δὲν θέλεις, λέρα,
τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ σοῦ γεννᾷ τὴν πληθὺν ὄρῳων ἀνοικτῶν
κί' ἡ χάρις τῆς νυκτῆς.

Σιχαίνουσι τὴν πόστρα,
μῆτις μιλῆς μὲ τῆστρα
καὶ το λαμπρὸ φεγγάρι,
μὴ προτιμᾷς βρωμύση.

τοῖγάρα, ναργιλέδες, καὶ καρινέδων γῶστα,
κί' ἄδ' ἰμάκοπη κουβέντα γιὰ φεροκαθεστῆτα.

Π.—Βρε πῆς μου τι μὲ θέλεις καὶ μ' ἔφερες ἰδοῦ;

Φ.—Στάσου, βρε Περικλέτο, τὸ Ζάπειο νὰ ἴδω,
κί' αὐτὴν τὴν μάγον νύκτα καὶ τὴν μυστηριώδη...

Π.—Ἐκίως, μωρὲ, ποῦ θέλεις νὰ κἀνῃς τὸν ρεμβῶδη.

Φ.—Βλέπε γύρω μας ὅποια
θελακικώτατα, τοπία,
βλέπε δένδρα μυροφῆρα.

Τι νυκτιὰ χαριτωμένη!
μυσοῦκτιον σημαίνει,
μυστικῶν πνευμάτων ὄρα.

Κύτταξ κί' αὐτὸ τὸ φάσμα
πῶς σμένει, Περικλέτο,
ὄαν μυστηριώδες πλάσμα...

Π.—Μὴ μοῦ κἀνῃς τὸν Ἀμλέτο,
πάσα πῆς τῆς ζευσεκῆς
νὰ μὴ φῆς καταπρακαίσις.

**Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς
ὄροκος μέγας καὶ φοικτός.**

Φ.—Ὅρα τῆς νυκτῆς μυστικῆ,
ποῦ Σύλλογοι Πολιτικοὶ
φυτρῶσαν ἀπ' ἰδοῦ κί' ἔκει
πρὸς διαπαίδευσθῆσαν καὶ πρὸς διδασκαλίαν
τῶν πολιτῶν ταπεινῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτῆς ἰερά,
ὄρα μεγάλῃ σαοσῆρα,
ποῦ γύρω μας ἄδύροβος κοιμᾶται καὶ μωγγῆ
μὴ πλάσις κολυμέριμος, πρὸς τὸ λαλεῖν ὄρῳα,
κί' ὑπὸ τῶν πέπλων τῆς νυκτῆς τὸν σαληνοφεγγῆ
κωφοροῦνται σχέδια παιδαγωγίας τόσα.

Γι' αὐτὸ κί' ἐγὼ μεσόνυκτα, βρε βλάκτα μὲ πατέντα,
σ' ἀθήγησα στὸ Ζάπειο νὰ κἀνωμε κουβέντα
γιὰ τὸν θεὸν μου Σύλλογο...

Π.—Τι λές, μωρὲ Μπουρδοῦση;
Φ.—Μιλᾷ σιγά, βρε Περικλή, κανεῖς μὴ μὰς ἀκούσῃ.

Π.—Κἀποὺς βαρρὸ πῶς ἔρχεται... νὰ νάβημάτων ἴχοι.
Φ.—Μὴ ἀγῆ, βρε Περικλή, κί' ἔχουσι αὐτὰ κί' οἱ τοῖχοι.
Π.—Κανεῖς δὲν εἶναι, Φασουλῆ, καὶ μ' ἴλο' ἔλευθέρως.
Φ.—Γιὰ τὸτο σ' ἔφερα ποὺ λές μόνον σ' αὐτὸ τὸ μέρος,
κί' ὄρῳα σὲν ὄντι νύκτα αὐτῆς τῆς μαγκῆς γαλήνης,
κί' ὄρῳα σὲν, βρε Περικλή, στὸν δίκου τῆς σαλήνης,
ποῦ φῆς λευκῶν ὀτὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος ρίχνει
κί' ἔμπρὸς στὰ θεοῦ τὰ γκαβὰ ὄαν δνεῖρα τὸν δεῖχται...

Ὅρῳα σὲν σ' ὄρῳα
καὶ οἱ μοσχολῶματα,
οἱ ἔρωτων ζευγαρώματα
καὶ οἱ πούλων λαλῶματα...

Ὅρῳα σὲν καὶ οἱ σκάς μυστηριώδες, μαύρας,
οἱ κάθε Σοῦδας ἀνοικτῆς τὰς ἰσπερίας ἀβρας,
καὶ ὅτῃς παρούσης δρώσεως τῆς ἀναπαράβλας,
μὴ καί' ὅτῃς μυροβλαῖς
τῶν ἀποκέντρων δρόμων
κί' αὐτῶν τῶν ὑπὸ νόμων,
πῶς σέπειτο ἕνα Σύλλογον Πολιτικῶν νὰ κἀνῃς,
νὰ κατηγήσω τὸν λαδὸν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ένας Ήρακλής σαρόνων
τὴν σαπρίαὶν τῶν συγχρόνων.

Γιὰ τοῦτο σ'ἔφερα κι' ἐγὼ μακρὰν τῆς πρώτευσης,
γι' αὐτὸ σ' ἀδήγησα κι' ἐγὼ σ' ἐπὶ Ζάπειο, βρὲ βλάμη,
μὲς σ' ὅτῃς νυκτὸς τὴν σιωπὴν κατήχησιν ν' ἀκούσης
καὶ τὸ καρβέλι τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν τὸ τρῆς χαράμι.

Π.— Λέγε λοιπὸν, βρὲ Φασουλή...

Φ.— Πρόσεχε καὶ θ' ἀρχίσω.

Π.— Προσέχω...

Φ.— Τώρα σκέπτομαι πῶς νὰ σὲ κατηχήσω.
Σέρες ἴφτος ἐκλογαὶς πῶς θεὸ φοραῖς θὰ κάνωμε
καὶ καθεμία πίκρα μας μὲ τούτῃς θὰ γλυκάνωμε.

Καθεὶς λοιπὸν, κι' ἐγὼ καὶ σὺ
πρέπει νὰ μάθωμε φαρὰ
τὰ δικαιώματά μας
καὶ τὰ καθήκοντά μας.

Πρὲς εἰς ἡμέρας ἐκλογῶν,
ποῦ γίνεται δεινὸς ἀγὼν
μὲς ἀνακαινίσεως,
ζωῆς, ἀναγεννήσεως,
ἀπέξω κι' ἀνακατωτὰ
τὰ χρέη σου νὰ ξέρη,
καὶ νὰ μὴ χάσκης, φαφλατὰ,
ὄν κι' ἄλλους χάσομερης.

Πρέπει νὰ μάθης τοῦ λοιποῦ
πῶς πρέπει, Περικλή, καὶ ποῦ
νὰ ρίχνης τὸ κομὶ σου,
ἀλλέως τὴν κατὴ σου.

Γιὰ τοῦτο πρέπει τόχιστα νὰ παιδαγωγῆθῃς
καὶ ὄν πολίτης ἀξίος καὶ σόφρων κι' ἀπειθήθῃς
πρὸς χρέη καὶ καθήκοντα νὰ καθοδηγηθῇς.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λέε, βρὲ Φασουλή,
παιδαγωγία τί δηλοῖ;

Φ.— Παιδαγωγία, ξέσῃ, σημαίνει νὰ σπουδάσης
τὰ χρέη σου τὰ σοβαρὰ
κἂν οἱ Συλλόγου φανερά,
κἂν μοναχὸς σ' ἐπὶ σπῆν σου, καὶ δι' αὐτῶν νὰ δράσης.

Αὐτὰ ποῦ λέω, Περικλή, μὴν τὰ θαρρῆς ἀστεία...
εἶναι νυκτὸς ἐκρινῆς ἱεροτελεστία.

Ἄκουσε τέτοια λόγια
καθέσῃς κομπολόγια,
γχατὶ μὲ τούτῃς μόνον
σ' ἴδῃς μετ' ἄλλῶν χρόνον
θὰ ἔθῃς, βρὲ κακομοίρη,
παράδες καὶ χαίρη.

Γιὰ τοῦτο σκέπτομαι λοιπὸν
νὰ οἱ παιδαγωγῆσαι,
καὶ τοῦ Συλλόγου τὸν σκοπὸν
νὰ σοῦ τὸν ἐξηγήσαι.

Κι' ἐγὼ σ' ὅσοις νέοις ἐκλογαὶς
αὐτοῦ τοῦ κυριάρχου
τὸ παρὶ Παίδων ἀγωγῆς
διαβάξω τοῦ Πλουτάρχου.

Αὐτὸς λοιπὸν ποῦ λέε
μὲ τέτοιαις συμβουλαῖς
θαρρῶ πῶς συμβουλεῖς τοὺς παιδῆς τοὺς ἀπαίρους,
τρίν γίνουσι ψηφοφόροι μὲ πῆδους διαπίρους.

Πῶς χρεώσεται καθεὶς
πολίτης ἀληθῆς
τὸ χρέος τοῦ ν' ἀσπῆ.

Κι' εἰς ἔκλογον ἡμέρας
νάνα κραιοπατέρας
καὶ Σειληθῶν ἀοκί.

Ὁφείλει, παραλίπη,
κι' ἀπὸ παιδί μωρὸ
νὰ μάθῃ πῶς μὴ τρύπα
θὰ κἀνή' στὸ νερό,

ἀν πρόσωπα μονάχα καὶ κόμμα δὲν λατρεύῃ
κι' ἂν ἰδεῖται ἀέρα σὺν παλαδῶς θηρευῇ.

Ἀδελφὲ συμπατριώτη,
πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι
σὺν δὲν ἔχῃς Βουλευτὴ
σὲ τσακόνουν ἀπ' ταῦτι
κι' ὅταν δάσκαλο σὲ πᾶνε
καὶ σὺν κτήνος σὲ κτυπᾶνε.

Τοῦτος λέει, λιμαδῆρο,
σὺν δὲν ἔχῃς βουληφόρο
πῶς φημί σοι γὰρ βλάξ.

Κι' ἀπ' ἔθω κι' ἔκει σὲ σπρώχνουν,
κι' ἀπ' ἔθω κι' ἔκει σὲ δῶχνουν
ἀρον ἀρον πῶς καὶ λάξ.

Τοῦτο, βρέ, τὸ περὶ Παίδων ἀγωγῆς ὡς ψηφοφόρων,
σπουδαῖο τὸ κατὰ λόρον,
κι' ἔτσι θὰ τὰ καταφέρνῃς
καὶ θὰ σώξῃς ἔν κινδύνῃς,
καὶ τὴν ψῆφο δὲν θὰ δίνῃς
δίχως τίποτε νὰ πέρνῃς.

Πρέπει πλὴ νὰ μάθῃς, γιὰ λόρα,
πῶς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἢ ζωῆ μίας εἶναι μόνον
ἓνα δῶσε κι' ἓνα πάρει.

Σπουδαῖο τὸ περὶ Παίδων, καὶ θὰ μάθῃς ἐξ αὐτοῦ
πῶς σὺν δίνῃς καὶ δὲν πέρνῃς
φαίνονται πῶς κωτοφέρνεις,
κι' ὅλοι τότε τρῶν καὶ πίνουν εἰς ὑγιάν του κοῦτοῦ.

Τὰς ἰδέας τὰς ἀλλοῦς
κι' ὅλα τὰ συστήματα
νὰ τὰ φέρνῃς γὰρ τοὺς φίλους,
βράστα καὶ βλαστήματα.

Φίλιπτε μου παραρθέλα,
τὰς ἰδέας καταγέλα
μὲ σαρθάνειοι Ρωμηοῦ.

Καὶ μακρὰν τὴν παραφρόνην
σοῦ πάντα νάχῃς μόνον
τὴν ἰδέαν τοῦ ψωμιτοῦ.

Γι' αὐτὴν, ξόλινο κεφάλι,
τὴν ἰδέα τὴν μεγάλην
φόρον πρόσφερε λατρείας,
ὅταν προσώπων τὰς φατρίας,
καὶ γι' αὐτὴν πρηγῆς προσκίνα
πότε τοῦτα, πότε ἕκτινα.

Ὁμοῖο δὲν ἔχει μῆσα καὶ μπάριπα' στὴν Κόρωνα
αὐτὸς τὰ κωκαρίνη,
καὶ μπαίνει' στὸ πορθεῖον τοῦ Χάρου δίχως ναῦλα...
τοῦτο καὶ σὺ τὸ νομιθεῖς ἔσο κι' ἂν εἶσαι τάβλα.

Ὁ Βουλευτὴς σου, βλάμη,
μπορεῖ νὰ σὲ συνδράμη.

κι' ὅπταν' πῆς: Ἦλι λαμὰ σαβαθβανί,
ἕκτινος μοναχὰ σωτήρ σου θὰ φανῇ.

Τοῦτος θὰ σὲ τάση,
τοῦτος θὰ σὲ ποτίση,
κι' ὅταν Κατῆς σὲ βάλῃ
μέσα' στὴ φυλακί,
ἕκτινος ἀπ' ἔκει
θὰ τρέψῃ νὰ σὲ βγάλῃ.

Χωρὶς τὸν Βουλευτὴ θαρρεῖς κοιλὰς κλαυθιμῶνος
πῶς εἶναι τοῦτ' ἢ γῆ τοῦ θεῖου Παρθενῶνος.
Χωρὶς ἕκτινον σκύδεις καὶ γίνεσαι καμπούρης
καὶ φαίνεσαι σὺν ἀχθῶς καὶ βάρος τῆς ἀρούρης.

Χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἔξω τὸ Κεντρικὸ κυττῆ
καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ γίνῃς μῆτε κλεφτοκοτᾶς.
Χωρὶς αὐτὸν φοβάσαι καὶ μύγα νὰ σκοτώσης
γιατὶ δὲν θὰ γλυτώσης.

Χωρὶς τὸν Βουλευτὴ σου πηγαίνει' στὰ χαμένα
κι' ἔμπρὸς σὲ κάθε νόμο σὲ πᾶει τρία κι' ἓνα.
Χωρὶς αὐτὸν ὁ νόμος ἔχει γὰρ σένα κύρος,
κι' εἶναι βεβαίως ἀλογος καὶ προσβολὴ μεγάλη
πολιτῆς Ἀθηναῖος καὶ κεραινεῖον ἥριος
ἔμπρὸς τοῦτος σαχλονόμουσ νὰ σκύθῃ τὸ κεφάλι.

Κι' ἔγω θὰ τὸ νομιῶ, βρέ ἔσλινε παληάτο,
μεγάλῃ μου ντροπῇ
ὅταν κανεὶς μοῦ' πῆ
πῶς ἕκτιμὸ τοῦς νόμουσ, καὶ θὰ τοῦ δώσω μπάτοσ.

Θὰ μάθῃς πρὸς τοὺς ἄλλους πῶς κι' ὅταν θὰ φορήσης
πρέπει, σαχλογεῖ,
σὺν ἔρχωντ' ἔκτολαί,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν τάφο νὰ βῆς καλὰ ψηφίσης.

Ἰμνησε ἔσινὰ
τὸ μικρὸν σφαιρίδιον,
κι' ἀπὸ τὰ κοινὰ
γύρευε μερίδιον.

Κι' ὄλο φώναξε καὶ σὺ καὶ καθένας τσαλαβούτας
ὅτι πρέπει πλὴ νὰ γίνῃ
ἄκκαθάρσιος τῆς βούτας,
ποῦ τὴν λένε Ρωμηροσύνη.

Τίτοιο Σύλλογο θὰ κᾶνω, ποῦ θὰ χάσωμαι τὴν νοῦ των
ἐλ' ὅς Σύλλογοι τῶν ἄλλων, καὶ μὲ πρόγραμμα τοῦτοῦτον
τοῦς ἀποῦτος θὰ κατηγῆσαι καὶ καθέναν φερματοῦ,
ἢ ἔπειτα κατὰ διαβέλουθ θὰ σὰς σταίλω μ' ἕνα φτοῦ.

(Ἔπειτα, κ' ἐν τῶν ἰδεῶν Συλλόγουσ καταγέλα,
ὁ Περικλῆς τὸν κυνηγᾷ μὲ μία μαναδέλα,
ὁμοῖο αὐτὸς ὁ πονηρὸς τοῦ φαῦγει καὶ τρυπώνει
ὅταν κῆπο τὴν Βασιλικὴν καὶ κᾶνωνας τῆθδόν,
μὲ λαρυγγίσματα τρελλὰ
τὸν Περικλῆτο περιγέλα.)

Ἡ καὶ κωμῶσαι νομιλαίαι,
μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελαίαι.

Ἔσοι σφ' ὄνται... βιβλίον ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖται
φιλολογικῶν σπουδαῖων... Ἄρσ ὁ συγγραφεὺς καλεῖται.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἄμφοροραπτῆς πρῶτης,
πρὸς τοῦτον σπεῖθε τοῦ συρμοῦ καθένας θιασώτης
νὰ κἀγῃ γρηγορε ἔσινὰ
τὰ ροῦχα του τὰ γαϊτανά,
κι' ἕκτινον νάδῃ λυγρὸς θισῶν κυριαροσκόδιον...
ὁδὸς Σταδίου, κᾶνωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκιον.